

Bud'te muži odvahy

Listopad 1930

Hned ve dveřích kavárny ji do tváře udeřil hustý oblak kouře a závan vlhkého, lepkavého vzduchu. Venku přelo a na kožešinových pláštích přítomných žen se jako rosa chvěly kapky deště. Roj číšníků v bílých zástěrách kmital kolem ve snaze uspokojit potřeby zahálčivých, zákusků a klevet chtivých Mnichovanů.

Seděl u stolu ve vzdálené části místnosti obklopen obvyklou suitou patolízalů, mezi nimiž byla i žena, kterou nikdy předtím neviděla – silně nalíčená a naondulovaná, doběla odbarvená blondýna, nejspíš herečka. Právě si zapálila cigaretu a lascivně potáhla. Zvláštní. Bylo o něm známo, že oceňuje ženy ostýchavé a kypící zdravím, nejlépe Bavořanky a pokud možno v drindlu a podkolenkách, propánaboha.

Stůl byl plný talířků - *Bienenstich*, *Gugelhupf*, *Käsekuchen*. Pořádal zrovna porci *Kirschtorte*. Zákusky zbožňoval, také proto byl zřejmě pořád tak bledý. Je to div, že si ještě neuhnal diabetes, uvažovala a představila si pod šaty měkce odpudivé tělo (vybavilo se jí těsto), z nějž veřejnost nikdy nezahlédla ani kousek. Tělo krajně nemužné. Vtom si jí všiml a s úsměvem se nadzvedl. „*Guten Tag, gnädiges Fräulein*,“ pozdravil a ukázal na židli vedle sebe. Přísluhovač, který na ní seděl, byl v mžiku na nohou a přesunul se jinam.

„*Unsere englische Freundin*,“ sdělil blondýně. Ta zvolna vyfoukla kouř a chvíli si ji bez zájmu prohlížela, než pronesla: „*Guten Tag*.“ Berlíňanka.

Kabelku s těžkým nákladem postavila na zem vedle židle a objednala si *Schokolade*. Naléhal, ať okusí také *Pflaumenstreusel*.

„*Es regnet*,“ řekla, aby navázala hovor. „Prší.“

„Ano, prší,“ přitakal se silným přízvukem a zasmál se, rozjařen vlastním úsilím. Všichni u stolu se dali do smíchu. „*Bravo*,“ řekl někdo. „*Sehr gutes Englisch*.“ Byl v dobrém rozmaru a hřbetem prstu si v pobaveném úsměvu poklepával na rty, jako by si v duchu přehrával melodii.

Streusel byl skutečně vynikající.

„*Entschuldigung*,“ zamumlala a shýbla se do tašky pro kapesník s krajkovým lemem a svým monogramem – „UBT“. Dárek od Pammy k narozeninám. Kultivovaně si ze rtů oťukala drobky a pak se znovu sklonila, aby kapesník vrátila na místo a vyměnila jej za těžký předmět uložený v tašce. Otcův starý služební revolver z velké války, Webley Mk V.

Stokrát nacvičovaný pohyb. Jediná střela. Rozhodující byla rychlost. A přesto nastal okamžik zdánlivého bezčasí, když se poté, co vytáhla zbraň a zacílila na srdce, všechno kolem jako by zastavilo.

„*Führer*,“ řekla a prolomila kouzlo. „*Für Sie*.“

Všichni u stolu tasili zbraň. Jeden nádech. Jediný výstřel.

Ursula zmáčkla spoušť.

Padla tma.

Sníh

11. února 1910

Ledový nápor mrazivého vzduchu na nově odhalené kůži. Bez varování se ocitla vně nitra a tropický svět útrob se náhle vytratil. Takto vystavena žvlům byla jako vyloupaná kreveta či ořech bez skořápky.

Nemůže dýchat. A přitom celý svět závisí na jediném. Na jediném nadechnutí.

Maličkaté plíce jako křídla vážky, jež se v cizím prostředí nedokážou rozepnout. Zaškrcenou trubicí neprochází vzduch. V titěrné lastuře ouška bzučí tisíce včel.

Panika. Tonoucí dívka. Padající pták.

□

„Doktor Fellowes už tu měl dávno být,“ sténá Sylvie. „Proč mu to tak trvá? Kde proboha vězí?“ Na těle jí vystupují velké kapky potu jako koni před cílem těžkého dostihu. Oheň v krbu ložnice sálá jako topeniště lodního kotle. Těžké brokátové závěsy jsou pečlivě zataženy, aby dovnitř nemohl nepřítel – noc. Černá křídla noci.

„Nejspíš chudák uvízl v někde závěji, madam. Je tam dneska hotová čina! Cesta je beztak celá zapadaná.“

Sylvie zůstala s Bridget na celé to martýrium sama. Alice, jejich služebná, jela navštívit nemocnou matku a Hugh se musel narychlo vypravit *à Paris*, aby pátral po své ztřeštěné sestře Isobel. O přítomnost paní Gloverové, která nahoře v podkroví chrápala jako dřevorubec, Sylvie nestála. Vzala by si je hned na povel jako rotný na cvičišti. Dítě se na svět dralo předčasně, ačkoli Sylvie počítala s tím, že je bude stejně jako ostatní přenášet. Ale člověk miní... a tak dále.

„Proboha, madam,“ vykřikla najednou Bridget, „vždyť je celá modrá, dočista celá.“

„Holčička?“

„Má kolem krčku omotanou šňůru. Marjá panno, Matko Boží. Ona se uškrtila, chudinka malinká.“

„Nedýchá? Ukaž mi ji. Musíme něco udělat. Rychle, Bridget, co si počneme?“

„Ach, paní Toddová, madam, je po ní. Umřela, než mohla vůbec žít. To mě hrozně mrzí. Bude z ní andělíček na nebesích, nic se nebojte. Kdyby tu tak byl pan Todd. Hrozně mě to mrzí. Mám vzbudit paní Gloverovou?“

Srdíčko, bezmocné a zběsile tlukoucí, se náhle zastavilo. Jako když se z nebe zřítí pták. Jediný výstřel.

Padla tma.

Sníh

11. února 1910

„Pro rány boží, děvče, přestaň tu pobíhat jak splašená a přines horkou vodu a pár ručníků. Nevíš snad, co je třeba? Copak jsi vyrostla v pralese?“

„Promiňte, pane,“ uklonila se Bridget provinile, jako by doktor Fellowes byl přinejmenším druhý následník trůnu.

„Takže je to holčička, doktore? Mohu se podívat?“

„Jistě, paní Toddová. Hezounká holčička. A houževnatá.“ Sylvii ten příval aliterací překvapil. Doktor Fellowes nebýval nikdy zvláště sdělný, a už vůbec ne srdečný. Zdraví pacientů a zejména jejich příchody a odchody z tohoto světa jej vesměs krajně obtěžovaly.

„Byla by se uškrtila na pupeční šňůře. Dorazil jsem za pět minut dvanáct – doslova.“ Pozvedl chirurgické nůžky Sylvii na odiv. Malé a úhledné, s ostrými zahnutými hroty. „Šmik, šmik,“ udělal ve vzduchu. Sylvie si umínila – i když jen neurčitě, vzhledem k okolnostem a vyčerpání – že si takové nůžky také opatří, kdyby ještě někdy nastal podobný případ nouze. (Přestože to bylo krajně nepravděpodobné.) Nebo nožík. Pěkně ostrý nožík, který by jako loupežníkovu děvče ve Sněhové královně nosila stále při sobě.

„Ještě štěstí, že jsem se k vám dostal včas,“ řekl doktor Fellowes. „Než cesta docela zapadala. Nechal jsem poslat i pro porodní bábu, ale paní Řitková nejspíš uvízla v závějích někde u Chalfont St. Peter.“

„Řitková?“ podivila se Sylvie. Bridget vyprskla smíchy, ale hned se zase vzpamatovala. „Promiňte, pane,“ zamumlala. Sylvie si pomyslela, že mají obě pocuchané nervy – není se co divit.

„Irská lůza,“ bručel si doktor Fellowes.

„Bridget pomáhá v kuchyni, je to ještě dítě. Jsem jí ovšem ohromně zavázaná. Všechno se to seběhlo tak rychle.“ Sylvie si uvědomila, jak touží být sama, jak vlastně nikdy není sama. „Budete tu nejspíš muset zůstat do rána, doktore,“ nadnesla neochotně.

„Bohužel už to tak vypadá,“ připustil doktor se stejnou nechutí.

Sylvie mu s povzdechem nabídla, aby si v kuchyni posloužil sklenkou brandy. Je tam také pečená šunka a nakládané okurky, bude-li mít chuť. „Bridget se o vás postará.“ Jen aby už šel. Pomáhal na svět třem (už třem!) jejím dětem, a přitom ho nemohla vystát. Díval se jí tam, kam by měl mít právo nahlédnout nanejvýš manžel. Šťáral se jí s těmi svými nástroji v těch nejcitlivějších a nejskrytějších místech. (Ale na druhou stranu – dala by radši přednost tomu, aby její dítě přivedla na svět porodní bába jménem Řitková?) Ženskými doktory by správně měly být jen ženy. Toho se ovšem svět sotva kdy dočká.

Nezdálo se, že by se doktor Fellowes měl k odchodu. Pobrukoval si a pokašlával, zatímco sledoval Bridget, ještě celou zadýchanou, jak myje a balí novorozeně. Bridget byla nejstarší ze sedmi dětí a se zavínáním nemluvnat měla zkušenosti. Bylo jí čtrnáct, o deset méně než Sylvii. Sylvie v jejím věku ještě nosila krátké sukně a celý její svět se točil kolem hřebečka jménem Tiffin. Netušila, jak se rodí děti, a ještě ani o svatební noci v tom neměla zcela jasno. Její matka, Lottie, sice leccos naznačila, do anatomických detailů nicméně nezacházela. Soudě podle jejích záhadných sdělení charakterizoval manželské soužití skřivánčí zpěv za kuropění. Lottie byla zdrženlivá dáma. Podle některých trpěla narkolepsií. Její manžel a Sylviiin otec, Llewellyn Beresford, býval vyhledávaným portrétistou společenské smetánky, ovšem žádný bohém. Nahota ani choulostivosti se v domě netrpěly. Maloval podobiznu královny Alexandry, když byla ještě princeznou. Prý byla velice příjemná.

Měli elegantní vilu v Mayfair a Tiffin byl ustájený v konírnách poblíž Hydeparku. Ve slabších chvílích se Sylvie konejšila myšlenkami na prosluněnou minulost. Věvodila jim představa, jak si to usazená v elegantním dámském sedle na Tiffinově širokém hřbetu klape opět čerstvým jarním ránem po Rotten Row, zatímco na stromech září svěží květy.

„Mám vám přinést šálek čaje a k tomu toust s máslem, paní Toddová?“ zeptala se Bridget.

„To by bylo milé, Bridget.“

Konečně jí dítě podali, zavinuté jako egyptskou mumii. Něžně pohladila jeho hladoučkou tvářičku. „Ahoj, drobečku,“ řekla a doktor Fellowes se odvrátil, aby nemusel být svědkem sentimentálního výjevu. Kdyby to bylo na něm, vychovávaly by se všechny děti v novodobé Spartě.

„No, menší svačinka by možná přišla k chuti,“ řekl. „Nenašla by se náhodou trocha té vyhlášené omáčky piccalilli paní Gloverové?“

Čtyři období odměřují rok

11. února 1910

Sylvii probudil zářivý paprsek slunečního světla protínající závěsy jako stříbrný meč. Celá malátná zůstala ještě ležet zachumlaná v krajkách a kašmíru, dokud dovnitř nevplula paní Gloverová pyšně nesoucí ohromný tác se snídaní. Jen událost nebývalého významu dokázala paní Gloverovou vylákat tak daleko za hranice jejího teritoria. Na podnose visela přes okraj vázičky jediná, napůl zmrzlá hlavička sněženky. „Podívejme, sněženka!“ řekla Sylvie. „První, která se prodrala zmrzlým příkrovem. To je panečku kuráž!“

Paní Gloverová si nemyslela, že by květiny mohly mít kuráž nebo vykazovat jiné povahové vlastnosti, ať už obdivuhodné či nikoli. Sama byla vdovou a do Liščího zátiší přišla teprve před několika týdny. Před ní tu měli Marii, která se jen ploužila po domě a pokaždé připálila pečení. Paní Gloverová, pokud se jí v tomto směru vůbec dalo něco vytknout, nechávala jídlo spíš nedovařené. V blahobytné domácnosti Sylviina dětství se kuchařce říkalo jednoduše „kuchařka“. Paní Gloverová však vyžadovala, aby ji oslovovali jménem, což jí činilo jaksi nenahraditelnou. V duchu jí Sylvie dál tvrdošijně říkala „kuchařka“.

„Děkuji, kuchařko.“ Paní Gloverová důrazně a velice pomalu zamrkala, jako ještěrka. „Paní Gloverová,“ opravila se Sylvie.

Kuchařka položila podnos na postel a roztáhla závěsy. Pokoj zalilo nečekaně jasné světlo. Černá křídla noci byla překonána.

„To je světla,“ řekla Sylvie a zastínila si rukou oči.

„Takového sněhu,“ řekla paní Gloverová a zavrtěla hlavou, což mohlo stejně dobře vyjadřovat údiv jako pohoršení. U paní Gloverové si jeden nemohl být jistý.

„Kde je doktor Fellowes?“ zeptala se Sylvie.

„Odjel k naléhavému případu. Nějakého sedláka prý podupal býk.“

„To je strašné.“

„Přišlo pár mužských z vesnice a zkoušeli vyhrabat jeho vůz, ale nakonec musel přijet můj George a svézt ho na koni.“

„Ach tak,“ řekla Sylvie, jako by náhle přišla na kloub něčemu, co jí už dlouho vrtalo hlavou.

„A to se říká koňská síla,“ odfrkla si paní Gloverová, připomínající v tu chvíli sama býka. „Tak to dopadá, když se spoléhá na moderní stroje a vynálezy.“

„Hmm,“ odušila Sylvie, která neměla chuť zpochybňovat její vyhraněné postoje. Nelíbilo se jí, že doktor Fellowes odjel, aniž by se na ni a na dítě přišel podívat.

„Zašel sem za vámi, ale ještě jste obě spaly,“ ozvala paní Gloverová a Sylvie uvažovala, jestli je možné, že jí čte myšlenky. Strašlivá představa.

„Nejdřív se nasnídal,“ řekla paní Gloverová tónem, který vyjadřoval souhlas a zároveň pohoršení. „Chuť k jídlu teda má, to se musí nechat.“

„Já mám hlad, že bych jedla hřebíky,“ zasmála se Sylvie. Chopila se stříbrného příboru, těžkého jako zbraň, a odhodlaně se pustila do dušených ledvinek paní Gloverové. „Vynikající,“ řekla (opravdu byly?). Paní Gloverová však už soustředěně obhlížela uzlíček v kolébce. („To je ale boubeláč.“) Sylvie letmo zauvažovala, jestli paní Řitková ještě pořád vězí někde u Chalfont St. Peteru.

„Prý málem umřela,“ řekla paní Gloverová.

„Málem...“ přitakala Sylvie. Jak tenká je hranice mezi životem a smrtí. Její otec, vyhledávaný portrétista, uklouzl jednou večer, poté co vypil pár sklenek dobrého koňaku, na isfahánském koberci na odpočívadle v prvním poschodí a ráno ho našli mrtvého pod schodištěm. Nikdo jeho pád neslyšel, ani žádný výkřik. Zrovna začal pracovat na podobizně hraběte z Balfouru. Nikdy ji nedokončil. Pochopitelně.

Až po jeho smrti vyšlo najevo, že si života užíval víc, než matka s dcerou tušily. Jako náruživý hráč měl dluhy po celém Londýně. Pro případ náhlého úmrtí neučinil žádná opatření, a tak se jejich elegantní vila v Mayfairu brzy hemžila věřiteli. Jejich dosavadní blahobyť vzal brzy za své. I na Tiffina došlo, což Sylvii zdrtilo. Truchlila pro něj mnohem víc než kvůli otcově smrti.

„A já bláhová si myslela, že jeho jedinou slabostí jsou ženy,“ povzdechla si matka odpočívající na stěhovácí bedně, jako by seděla modelem pro Pietu.

Octly se ve stavu vznešené a důstojné chudoby. Matka bez vyhlídek na skřivánčí zpěv brzy pobledla a zevšedněla, jak ji stravovaly souchotiny. Sylvii, sotva sedmnáctiletou, zachránil před dráhou modelky pro malíře muž, s nímž se seznámila u poštovní přepážky.

Jako stoupající hvězda ve světě bankovníctví byl Hugh ztělesněním úctyhodného měšťáctví. Co víc si mohla pohledná dívka bez prostředků přát?

Lottie umřela ochotněji, než by se čekalo, a Hugh se Sylvii se v den jejich osmnáctin v tichosti vzali. („To nám to hezky vyšlo,“ liboval si Hugh. „Aspoň nezapomeneš, kdy máme výročí.“) Po nádherných čtrnácti dnech líbánek strávených ve Francii se usadili nedaleko Beaconsfieldu v domě vzdáleně připomínajícím Lutyensův styl a zasazeném v idylické příměstské krajině s kouzlem venkova. Bylo tu všechno, co si jen člověk mohl přát: velká kuchyně, přijímací pokoj s francouzskými okny vedoucími na trávník, hezká malá jídelna a několik ložnic připravených pro budoucí dětské osazenstvo. V zadní části domu byl dokonce pokojík, kde si Hugh zřídil pracovnu. „Moje trucovna,“ říkal se smíchem.

V okolí stály v dostatečné vzdálenosti další podobné domy. Za nimi se rozprostírala louka, remízek a lesík s ladoňkami, kterým protékal potok. Nedaleko bylo také nádraží, nebo spíše vlaková zastávka, takže Hugh mohl za necelou hodinu sedět u svého stolu v bance.

„Ospalá díra,“ smál se Hugh, když ji galantně nesl přes práh. Ve srovnání s Mayfairem to bylo poměrně skromné bydlení, přesto však mírně nad jejich možnosti – lehkovážnost, nad níž svorně kroutili hlavami.

„Měli bychom to tu nějak pojmenovat,“ řekl Hugh. „U Vavřínu, Pod Borovicí, Pod Jilmy...“

„Ale nic z toho nám v zahradě neroste,“ podotkla Sylvie. Stáli u francouzského okna v čerstvě pořízeném domě a hleděli na pás přerostlého trávníku. „Tohle bude chtít zahradníka,“ řekl Hugh a jeho hlas se odrazil v prázdném prostoru, který teprve začnou zařizovat hustými koberci se vzory od Voyseye, látkami podle návrhů Williama Morrisa a dalšími estetickými výdobytky, typickými pro domov dvacátého století. Sylvie by v tuto chvíli dala přednost oddělení s bytovými doplňky v obchodním domě Liberty před jejich dosud bezejmenným novomanželským příbytkem.

„Zelená pláň, Na Vyhlídce, Slunná loučka,“ uvažoval nahlas Hugh a objal novomanželku kolem ramen.

„Nic z toho.“

Původní majitel se odstěhoval do Itálie, sotva jim dům prodal. „To musí být nádhera,“ zasnila se Sylvie. S otcem kdysi procestovala kus Evropy včetně Itálie, zatímco matka pobývala v plicním sanatoriu v Eastbournu.

„Vždyť je to tam samý Ital,“ odušil Hugh přezíravě.

„No právě. O to přece jde,“ řekla Sylvie a vymanila se mu z objetí.

„U Bílého štítu, Usedlost?“

„Tak už s tím přestaň,“ řekla Sylvie.

Z okrasného křoví se vynořila liška a beze spěchu přeběhla trávnick. „Podívej, jak je krotká,“ žasla Sylvie. „Nejspíš je zvyklá, že tu nikdo není.“

„Potvora. Nezbývá než doufat, že se za ní nepřihltí zdejší honci,“ řekl Hugh. „Je nějaká vychrtlá.“

„Je to samice. Nejspíš má zrovna mladé. Vidiš ty cecíky?“

Hugh zamrkal v ohromení nad tak přímočarým označením z úst jeho ještě nedávno panenské nevěsty. (Alespoň předpokládal. A doufal.)

„Vidiš je?“ šeptala Sylvie. Na trávu se vybatolila dvě liščata a začala se kutálet jedno přes druhé. „Taková rozkošná stvořeníčka!“

„Většina lidí je má za škodnou.“

„Možná, že ony nás vnímají stejně,“ řekla Sylvie. „Liščí zátiší – co myslíš? Tak se určitě žádný jiný dům nejmenuje. A to přece chceme, ne?“

„Myslíš?“ váhal Hugh. „Nezdá se ti to moc extravagantní? Zní to jako název nějaké dětské knížky. *Dům v Liščím zátiší*.“

„Trocha extravagance ještě nikoho nezabila.“

„Přece jen, přísně vzato,“ nedal se Hugh, „může dům být zátiší? Nemělo by to být v zátiší?“

Tohle je tedy manželství, napadlo Sylvii.

Dveřmi dovnitř opatrně nahlédly dvě malé děti. „Tady jste,“ usmála se Sylvie. „Maurici, Pamela, pojd'te pozdravit sestřičku.“

Obezřele se blížili ke kolébce, jako by si nebyli jisti obsahem. Sylvie si vybavila, že podobný pocit měla, když se dívala na otcovo tělo v dubové rakvi s mosazným zdobením (na niž se velkoryse složili ostatní členové Královské akademie). Ale možná se jen měli na pozoru před paní Gloverovou.

„Zase holka,“ zamračil se pětiletý Maurice, o dva roky starší než Pamela a vzhledem k Hughově nepřítomnosti nyní jediný muž v domě. „Na služební cestě,“ odpovídala Sylvie lidem, i když ve skutečnosti se přes Lamanšský průliv přeplavil tak narychlo proto, aby se v Paříži pokusil vymanit svou pošetilou nejmladší sestru ze spárů ženáče, s nímž utekla z domova.

Maurice dloubl novorozeně prstem do tvářičky, až se probudilo a dalo se do křiku. Paní Gloverová ho hned vytahala za ucho. Sylvie při tom trpěla, i když Maurice, jak se zdálo,

snášel bolest se stoickým klidem. Sylvie si umínila, že s paní Gloverovou promluví, jen co se trochu zmátoží.

„Jak jí budete říkat?“ zeptala se paní Gloverová.

„Ursula,“ řekla Sylvie. „Bude se jmenovat Ursula. To znamená ‚malá medvědice‘.“

Paní Gloverová pokývala neurčitě hlavou. Bohatí musejí mít vždycky něco extra. Její vlastní syn se jmenoval jednoduše George. „Ten, jenž obdělává půdu. Z řečtiny,“ jak jí vysvětlil farář, který ho křtil. Urostlý George skutečně pracoval jako oráč na blízkém statku při Ettringhamském panství, jako by mu jméno určilo osud. Paní Gloverová ovšem o osudu – natož o starých Řecích – příliš neuvažovala.

„No, musím jít něco dělat,“ prohlásila paní Gloverová. „K obědu bude výtečný hovězí závin. A egyptský nákyp.“

Sylvie neměla ponětí, jak takový egyptský nákyp vypadá, ale vybavily se jí pyramidy.

„Všichni se potřebujeme pořádně posilnit,“ řekla paní Gloverová.

„To jistě,“ odušila Sylvie. „Což mi připomíná, že bych nejspíš měla nakrmit Ursulu!“ Ten neviditelný vykřičník na konci věty ji samotnou dopálil. Z nějakého záhadného důvodu mívala v přítomnosti paní Gloverové nutkání uchylovat se k nemístně radostnému tónu, jako by tím chtěla vyvažovat její špatnou náladu.

Paní Gloverová nedokázala při pohledu na Sylviina bledá, naběhlá a žilkami protkaná ňadra, která se dmula pod pěnou krajkového župánku, potlačit lehce znechucený výraz. Spěšně před sebou vystrkala děti ven ze dveří.

„Kaše,“ oznámila jim suše.

„Ale jak si ji Pánbůh chtěl zase hned vzít, vidíte?“ řekla Bridget, když Sylvii později dopoledne přinesla čaj.

„Byly jsme zvaženy,“ řekla Sylvie, „a nebyly shledány lehkými.“

„Protentokrát,“ řekla Bridget.

Květen 1910

„Telegram,“ hlásil Hugh od dveří dětského pokoje a vytrhl Sylvii z příjemné dřímoty, do níž upadla při kojení. Spěšně se zahalila. „Telegram? Někdo umřel?“ zeptala se. Hughův výraz věštil katastrofu.

„Z Wiesbadenu.“

„Ach tak,“ řekla Sylvie. „Izzie porodila.“

„Kdyby ten hulvát aspoň nebyl ženatý,“ řekl Hugh, „mohl ze sestry udělat počestnou ženu.“

„Počestnou ženu?“ uvažovala Sylvie. „To vážně existuje?“ (Skutečně to řekla nahlas?) „Každopádně na vdavky je hrozně mladá.“

Hugh sraštil čelo, což mu velmi slušelo. „Jen o dva roky mladší než ty, když sis mě brala,“ připomněl.

„A přitom jakoby o tolik starší,“ zamumlala Sylvie. „Je v pořádku? Dítě je zdravé?“

Ve chvíli, kdy ji Hugh dostihl a odvedl na vlak k lodi zpátky do Anglie, byla už Izzie viditelně *enceinte*. Adelaide, její matka, se nechala slyšet, že by byla raději, kdyby Izzie unesli obchodníci s bílým masem, než že se s takovým nadšením vrhla do náruče zhýralosti. Sylvii myšlenka na obchod s bílým masem přitahovala. Představovala si, jak ji unáší pouštní šejch na arabském oři, jak se zahalená v hedvábí a průsvitných závojích rozvaluje na poduškách a za zurčení všudypřítomných pramenů a vodotrysků se cpe sladkostmi a usrkává šerbet. (I když tušila, že skutečnost by byla jiná.) Harém podle ní představoval krajně výhodné uspořádání – už jen díky sdílenému břemeni manželských povinností.

Adelaide, odhodlaná uhájit své viktoriánské postoje, zabouchla (doslova) před svou nejmladší dcerou při pohledu na její už značně vzdutý život dveře, načež ji poslala zpátky za La Manche, aby tam povila plod své hanby. Dítě mělo být podle Adelaide dáno hned po narození k adopci nějakému „váženému německému páru, který marně touží po vlastním dítěti“. Sylvie si zkusila představit, že by se měla zbavit dítěte. („To už o něm nikdy neuslyšíme?“ nechápala. „Upřímně doufám, že ne,“ odušila Adelaide.) Izzie teď měla odjet na vyšší dívčí školu do Švýcarska, i když dívčí léta měla už za sebou – a to nejen s ohledem na věk a vzdělání.

„Je to kluk,“ citoval Hugh a mával telegramem jako praporem, „zdravý, krásný, a tak dále.“

Ursule se před očima rozvíjelo první jaro. Ležela v kočárku pod starým bukem a sledovala hru světla, jež probleskávalo krajkovím zeleného listí, jak větřík zlehka pohupoval větvemi. Větve byly jako paže a listy zase dlaně. Strom tančil, jenom pro ni. *Houpy, houpy*, broukala jí Sylvie, *dítka spinká, stromy šumí, zvonek cinká*.

Po jaru se jivě stýská, šlapala si na jazyk Pamela, *kočičky jdou na zvědy, jestli také teta líska má už zlaté jehnědy*.

Na střeše kočárku se houpal malinkatý zajíček a od jeho stříbřitého tělíčka se odrážela prasátka. Seděl na zadních v malém košíčku a kdysi zdobíval Sylviino dětské chrastítko, jež bylo – stejně jako její dětství – nenávratně ztraceno.

Holé větve, pupeny, listí – Ursula vnímala, jak se jí známý svět odvíjí před očima, a zase mizí. Poprvé vnímala střídání ročních období. Narodila se se zimou v kostech, pak ale přišel břitký příslib jara, čas nalitých pupenců, netečné letní horko a podzimní houby a plísně. To všechno viděla ohraničené rámem boudičky kočárku, nemluvě o víceméně nahodilých příkrasách jednotlivých období – slunci, mracích, ptácích, zbloudilých kriketových míčcích, letících v neslyšném oblouku, jedné dvou duhách a dešti, který přicházel častěji, než by si přála. (Při jejím vyprošťování ze spárů živlů se nezřídka projevila liknavost ostatních členů domácnosti.)

Jednoho podzimního večera jí dokonce dopřáli pohled na hvězdy a vycházející měsíc – zrovna tak úchvatný, jako děsivý –, když ji zapomněli venku. Bridget pak dostala vyhubováno. Kočár stál v zahradě za každého počasí, jelikož Sylvie po své matce zdělila závislost na čerstvém vzduchu. Lottie zamlada strávila nějakou dobu ve švýcarském sanatoriu, kde většinu času proseděla na terase zabalená v dece, s neúčastným pohledem upřeným k zasněženým vrcholům Alp.

Buk shodil listí. Bronzové a šustivé jako papír jí poletovalo vysoko nad hlavou. Jednoho listopadového odpoledne se ke kočárku bičovanému poryvy prudkého větru přiblížila hrozivá postava a naklonila se k ní. Maurice se zašklebil a zaječel: „Bé, bé, bé,“ načež začal do peřinky št'ouchat klacíkem. „Hloupý mimino,“ prohlásil a jal se ji zasypávat spadaným listím. Začala pod měkkou přikrývkou zrovna znovu usínat, když vtom něčí ruka vlepila Mauricovi pohlavek. „Au!“ zaječel a zmizel. Když ji z hloubi kočárku vytáhly dvě velké ruce, vytácel stříbrný zajíček piruety. „Tady ji máme,“ řekl Hugh, jako by předtím byla nezvěstná.

„Jako zimující ježek,“ řekl Sylvii.

„Chudinka malá,“ zasmála se.

A znovu přišla zima. Poznala ji podle té první.